

Canvi de paradigma i decàleg antisistema

written by Lluís Busquets | 1 d'abril de 2018

Som en un canvi de paradigma. Alguns no se n'adonen; d'altres no volen adonar-se'n. Davos *versus* Oxfam-Intermón. En el seu informe anual, mentre els cappers de les virolles del món es reunien a Suïssa, l'ONG denunciava que el promig de la riquesa de sols 42 persones era més alt que el dels 3.700 milions de persones més pobres del nostre planeta. Pitjor: cada 9 dies apareix una persona més amb més de 1000 milions de dòlars, cosa que no és pas deguda al seu treball ni a la seva intel·ligència. El sistema segueix com si els ciutadans fóssim totxos. Recordem perfectament què ens va costar Bankia, i no entenem com ara les accions del banc poden reportar dividends als seus accionistes abans de tornar els diners públics, això és, diners de tots nosaltres. I és un simple exemple. Hi ha diners per al Castor, per a les radials de Madrid, per als TAV sense passatgers, però no n'hi ha per als pensionistes? No s'ho creu ningú. S'ha acabat la submissió, l'obediència cega a l'amo, al capellà, al partit. El capitalisme va vèncer el feixisme i el comunisme i des del seu neoliberalisme actual emprarà totes les armes per seguint-se imponent. No li agrada que el sorprenguin per l'esquena ni amb manifestacions feministes ni reclamant pensions justes ("*iPolíticos ladrones, nos roban las pensiones!*", vaig sentir pels carrers de Barcelona) ni donant suport a la immersió lingüística. Volen seguir com si res. Com? Temptejaré d'oferir un decàleg de les seves actuacions per defensar-nos-en.

1) La **limitació de la llibertat d'expressió**. Ja hem vist el que passadarerament: Arco, cançons prohibides, putxinel·lis, crema de fotos del rei... És un primer símptoma. Si assoleixen tenir-nos callats, guanyen. Per tant, parlem. Com deia l'Ovidi Montllor, els qui prohibeixen pensar en català, parlar en català i escriure en català són els mateixos que prohibeixen

pensar, parlar i escriure.

2) **La por que sembra el sistema ho contamina tot.** La por no ens deixa dir el que pensem del que vam fer quan la proclamació de la República; la por ens fa homes i dones porucs; la por ens fa nedar i guardar la roba. La por no ens deixa ser. Cal no tenir-ne. La desobediència civil, la lluita no violent, la no col·laboració amb el sistema són tàctiques que requereixen aprenentatge.

3) **L'augment dels fonamentalismes no representa només una regressió al passat sinó una resposta a les incerteses d'un present que els mateixos fonamentalismes del sistema fomenten.** Ho deia Jaume Bort. Sense comentaris.

4) **Avui el neoliberalisme del sistema proposa el disangeli del desenvolupament econòmic a qualsevol preu.** *Evangelí* significa 'bona nova', 'notícia espectacular': els pobres i marginats són els preferits de Déu, segons el cristianisme més pur. El *disangeli* (Nietzsche dixit) és una mala notícia espectacular. Mireu com hem convertit el Mediterrani en un gran cementiri. I, mentre el papa Francesc cridava "Questo è una vergogna!", tot Europa calla i segueix callant. No ho fem.

5) **Des de la piràmide eclesial, acceptada pel sistema** (amb un masclisme dominant a dalt, els cardenals, els bisbes, els sacerdots, els religiosos, les monges i els seglars cada vegada més avall...), **parlar de Déu és molt perillós.** I tant que ho és. Sobretot si se'l manefleja i utilitza com va fer Bush i està fent Trump. No permetem que ningú, ni les Esglésies, maneflegin Déu.

6) **La salvació, ara com ara, per al sistema, rau en la religió del poder.** I ja sabem que el poder –tot poder– és corrupte. El que cal tenir en compte és que hi ha molts tipus de poder, no només el polític. Hi ha l'econòmic, hi ha el cultural, hi ha el científic, hi ha el religiós, hi ha el gastronòmic, hi ha... Tots tenim una petita parcel·la de poder que podem corrompre.

7) **La postveritat difosa pel sistema substitueix l'objectivitat científica per l'endotímia de les emocions i les creences.** I tant que sí! Es crida *A por ellos*, sense saber qui són aquests ellos. *"Son imágenes trucadas"*, va dir el ministre referint-se a les càrregues policials de l'1-0. *"Perdone –li contestaren–, las grabó en BARcelona la BBC"*. Amb qui enarbora la postveritat hauríem d'actuar sempre desenarborant-li.

8) **Les TiCs són una arma de doble fil per un sistema que voldria (en certs països ho fa) censurar-les o controlar-les...** Santi Vila opina que sense twitter no s'hauria proclamat la República; Puigdemont ho nega dient que, aquests darrers mesos, començant per l'1-0, sort en vam tenir el twitter, del whatsapp i de tota la pesca. Les eines en si no són dolentes. Depèn de com s'empren. Amb un ganivet puc tallar pa o matar una persona.

9) **Abans als joves periodistes se'ls ensenyava que els fets eren sagrats i les opinions lliures, però avui és al revés: el sistema ensenya que les opinions són sagrades, mentre que els fets són subjectius i opinables.** *"Yo no admito cargas policiales"*, declarà de los Cobos al jutge; *"fueron simplemente actuaciones para cumplir el mandato judicial"*. Però es va deixar de dir que la jutgessa havia demanat que no se subvertís *"la normal convivencia"*. Total, al paper del jutge hi va quedar, declarat pel màxim responsable de les FCSE d'aquell dia i amb tota constància, que no hi va haver càrregues policials contra totes les evidències televisives.

10) **De moment s'ha girat el mitjó i la no-violència és la violència.** És exactament així. Sànchez havia fet cursets de no-violència amb Xirinacs; Junqueres intervingué en el seu homenatge al Palau de la Música. Cuixart i Forn són dos altres noviolents. Tots quatre tenen en Gandhi un referent. I se'ls acusa a tots de violència. Denunciem que no admetem jutges esdevinguts novel·listes!

Contra la situació que palesa aquest decàleg ofensiu, s'albiren, certament, petites llavors d'esperança per a un nou paradigma, petites revolucions –la família, la transversalitat d'actuacions, les lluites comunes, l'ecologisme, l'acolliment d'immigrats, la pugna dels pensionistes, la del jove feminisme...–que hem de fer créixer. Caldrà, mentrestant, tenir molt present que no deixar-nos trepitjar la dignitat, en moments de descontentament polític com ara, pot voler dir una crida –continuada i aparentment somorta– a la insubmissió.